

KULCSÁR ÁRPÁD

ne hagyd abba

erre ébredtem ne hagyd abba
mert megszűnik az önazonosságod
kihálnak a pandák
leölik az összes Starkot
ne hagyd abba ezt a verset
sosem lesz többé reggel
de ne bánd
úgy vagy itt mint a konkvisztádorok
páncélobba és szarodba fagyva
úgy vagy itt mint Ádám fáradtsága az első aktus után
úgy vagy itt mint Halálcsillag utáni nemlét
hány téglát vágtak már fejedhez?
hány téglát vágtam a fejedhez?
nincs szavam mi rád ne nézne
kelj fel és járj
ne hagyd abba
ezt
a
verset!

1. (J. N. emlékén)

Út nedves bugyikhoz
Út száraz bugyikhoz
Kezdetek kurvajók
kezdeteknél nincsen rosszabb
hallgatni hogy nő a szakállam
egy nappal halálod után

magukba roskadó kertek metafizikája
a cserepeket feltöri a jég
áradás feszíti vénád
kolostorokban harangoznak
te deumra

sírodon piros bogarak párosodnak
csak akkor látni őket ha párosodnak
megenni mókus leejtett dióját
vakulásig nézni a napba

2. (öndef.)

etesd hússal megvadult kutyáid
 hogy rájuk ismerj
 hogy megismerjenek.

3. (a vihar megöli Apollót)

nyáron vagy az aszály végtelen
 vagy dagály vet véget az évnek
 kutyánk – valami korcs – most
 hideg homokról nyalja
 agyvelejét
 piros csíkra fekete hadak
 fel kell hasítani a fát fel kell
 s az eső pengeszürkén száll tovább

4. (némi allegóriák)

ha útnak indulsz
 nem remény kísér
 némi allegóriák
 a búcsúzó nosztalgiáján hullámszó tovább

